

[Forsvarsministeren.]

ikke gælder, naar det som her drejer sig om at give Tilladelse til Hvervning til en Stat, som vi er allieret med.

Det er disse Synspunkter sammenlagt, som har ført til, at man ikke har ment det nødvendigt at foretage nogen Ændring i Straffeloven for at kunne foretage denne Hvervning. Jeg er jo ikke saa stor en Jurist som det ærede Medlem og slet ikke som det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen, men jeg er naturligvis i Overensstemmelse med de Synspunkter, som har været fremherskende ogsaa inden for Justitsministeriet, og der er ikke paa noget Tidspunkt fra nogen Side inden for Regeringen blevet rejst Spørgsmaal om, at det skulde være nødvendigt at foretage en saadan Ændring. Sagen har, som jeg allerede har meddelt, fra først til sidst været gennemdrøftet i Regeringen, og det er klart, at hvis der havde været nogen Tvivl hos os, vilde ingen have modsat sig, at vi var gaaet til Rigsdagen for at faa den fornødne Ændring gennemført. Der ligger sandelig ikke i den Fremgangsmaade, der her har været anvendt, fra nogen Side et Ønske om at tilsidesætte Rigsdagens Indflydelse og handle paa tværs af Rigsdagen; da der var Enighed fra alle Sider, har man ikke paa noget Tidspunkt fundet, at der forelaa Nødvendighed derfor. — Hermed har jeg vist ogsaa svaret paa det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersens Udtalelser.

Med Henblik paa de andre Udtalelser, det ærede Medlem fremsatte, vil jeg gerne til Forklaring af det, jeg sagde — jeg husker ikke den nøjagtige Ordlyd, men jeg tror, det ærede Medlem citerede mig nogenlunde rigtigt — om, at den engelske Regering har accepteret Modtagelsen af danske frivillige, give en Redegørelse for, hvorledes hele denne Sag har udviklet sig.

Den begyndte saaledes, at medens Krigen med Japan endnu var i Gang, modtog saavel Udenrigsministeriet som Forsvarsministeriet i Hundredvis af Ansøgninger fra unge Danske, som forespurgte, om de kunde faa Adgang til at melde sig som frivillige i Kampen mod Japan. Der var ikke en Dag i den Tid, hvor saadanne Breve ikke strømmede ind saavel til den højtærede Udenrigsminister som til mig. Vi var og er allieret med England. Ingen kan vel mene, at det havde været rimeligt, om vi havde svaret disse unge, som ønskede, nu da Danmark var blevet befriet, at melde sig til England for at hjælpe med til Afslutningen af Krigen, at det kunde der ikke være Tale om, at det vilde den danske Stat

forbyde, at vi ikke havde nogen som helst Forstaaelse for den Idealisme og de Motiver, som drev disse unge til at melde sig til denne Kamp. Alle her i Salen vil vel finde, at den eneste rigtige Fremgangsmaade var den, som blev anvendt: at vi forespurgte i England, om de vilde modtage disse frivillige. Ingen af os kunde drømme om at ville hindre de unge i at deltage i denne Kamp.

Medens disse Forhandlinger stod paa — alt tager jo sin Tid — afsluttedes Krigen med Japan, men dette medførte ikke, at den Ungdom, der var Tale om, ønskede at trække sig tilbage. Der vedblev at komme Ansøgninger, som nu blot drejede sig om at faa Lejlighed til at melde sig til den britiske Hær for at deltage i Løsningen af de Opgaver, som forelaa for den. Samtidig modtog vi fra England Meddelelse om, at man var rede til at modtage unge danske frivillige, og derfor besluttede Regeringen, at man vilde aabne denne Adgang, efter at de fornødne Forhandlinger havde været ført med det engelske Krigsministerium, og en Overenskomst derom var blevet afsluttet.

Jeg vil gerne sige, at de Meddelelser, der paa et vist Tidspunkt var fremme i den danske Presse om, at man ikke skulde kende noget som helst til det i England, og at man i det engelske Krigsministerium og det engelske Udenrigsministerium stillede sig uforstaaende over for denne Sag paa det Tidspunkt, hvor vi var ved at aabne Rekruteringskontoret her i København, er ganske urigtige, hvilket ogsaa blev oplyst, da den engelske Oberst Williams kom herover for at tilendebringe de praktiske Arrangementer. Paa det Tidspunkt, da de Telegrammer stod i den danske Presse, havde vi her Skrivelser fra det engelske Krigsministerium om denne Sag og havde endogsaa faaet tilsendt de Formularer fra det engelske Krigsministerium, som de unge Danske skulde underskrive før deres Optagelse i den engelske Hær, saaledes at Sagen ligger ganske klar.

Det er en Sag, der har været i Udvikling fra den Tid, der endnu var Krig med Japan, og som derfor har faaet sin naturlige Gang ud fra det Synspunkt, at vi er en allieret Nation, at vi føler os som en allieret Nation, og at det derfor ikke vilde være naturligt for os, saaledes som Situationen havde udviklet sig, at stille os hindrende i Vejen herfor, naar man fra engelsk Side vilde acceptere de danske frivillige.

Med Hensyn til selve Hvervningen kan jeg sige, at det sikkert har forbavset, at